

Skridskor

Det var så mycket som var nytt och väckte vår uppmärksamhet. Och min sambo och jag var nyfikna, vi ville sluka i oss allt. Vi ville se, höra, lukta, smaka och röra vid hela härligheten som livet i Sverige hade att erbjuda. Att lära sig åka skridskor var till exempel en av de saker som stod överst på önskelistan.

Jag hade sett konståkning på TV vid något tillfälle och blivit frälst i denna sport. Skrida fram, ståtligt som en svan, flyga fritt som en fågel och bli omfamnad av friheten. Visserligen fanns det en ishall hemma i Teheran men jag hade aldrig kommit iväg dit. Nu hade vi

chansen och en dag skulle vi få barn i detta vårt nya hemland och då måste vi som föräldrar kunna följa med och lära våra småtingar att åka skridskor. De skulle inte halka efter sina kompisar med helsvenska föräldrar.

Vi bodde i Norrköping och en granne till oss berättade att det fanns ett ställe i utkanten av staden där man kunde åka skridskor utomhus. Det var ett bra alternativ för oss. Vi hade bestämt oss för att åka så gott som varje dag och entrébiljetten till ishallen fick inte ta alltför stor plats i vår studentekonomi. Då återstod bara att inhandla lämpliga skodon för att äventyret skulle kunna börja.

En tidig eftermiddag då gatorna i centrala stan ännu inte myllrade av folk gav jag mig ut på jakt. Rean i sportaffären kändes som en välkomnande signal. Jag letade upp två skokartonger med våra storlekar, gick till kassan, betalade och efter bara några minuter var jag på väg hem. Det var torsdag och redan till helgen kunde vi pröva våra vingar på is.

Lördag eftermiddag gjorde vi i ordning matsäck och varm choklad och åkte iväg till is-

banan. Det skulle bli ett rejält träningspass. Varken hungern eller den kalla februarivinden skulle hindra oss. Vår entusiasm kände inga gränser. Varje meter vi åkte utan att dunsas med kroppens mjukare delar mot isen, kändes som en stor seger. Varje gång vi lyckades stå upprätta längre än en minut var ett framsteg.

Efter en intensiv timme, mör i hela kroppen och matt av ansträngning lyfte jag upp blicken för första gången. På den stora isbanan lyste de äldre med sin frånvaro. Ett par pojkar i 10-12 årsåldern åkte obehindrat kors och tvärs. Några andra höll en hockeyklubba i handen och sköt iväg puckar mot ett litet mål. Jag stod och betraktade omgivningen ett tag. Barrträden vid banans bortre ända stod böjda under snöns tyngd. På den grå himlen sken solen som ett urblekt minne och den friska luften som jag inandades kändes vass i strupen.

Min kontemplativa stund fick ett abrupt avbrott då jag såg en av pojkarna med hockeyklubba i handen komma i rasande fart åt mitt håll. När som helst skulle han störta emot mig och riva omkull oss båda. Precis då jag var i färd med att kasta mig undan, gjorde han en

gir och tvärnitade framför mig. Utan att bry sig det minsta om min skräckslagna min log han brett och frågade:

- Hur går det?

Under den timme som följde fick min sambo och jag en ledsagare på isen. Vår unga instruktör tog sin roll på fullt allvar och försökte lära oss åka framlänges och baklänges. Och när jag visat prov på framsteg stack han en klubba i min hand och ville att jag skulle slå iväg pucken.

Jag kände mig varm av glädje och hade inte ont av att ta emot instruktioner av en tioårig grabb. Hemma hörde det till vardagen att umgås med både yngre och äldre då släktingar och grannar träffades. Men här i Sverige hade jag inga barn i min omgivning. Och det verkade som om närvaron av två vuxna på banan också var ett välkommet inslag för de svenska barnen.

Någon timme senare då den tidiga kvällningen trängde bort ljuset och kylan intensifierades alltmer var det dags att åka hem. Jag var utmattad och det gjorde ont i båda mina fött-

er som nu var svullna. Men jag var nöjd med dagen och tacksam för det trevliga mötet och den trivsamma lektionen. Jag tackade Johan, vår nyvunne vän, vars namn jag vid det här laget hade lärt känna. Med stor sannolikhet skulle vi träffas mycket snart igen då dagens utflykt på is hade gett mersmak. Johan å sin sida tackade oss och försökte lägga våra ovanliga och svårstavade namn på minnet.

Min sambo och jag sade hej då till honom och de andra killarna men det kändes som om Johan inte ville låta oss gå iväg än. Som katten kring het gröt cirkulerade han runt oss medan vi tog oss till kanten av isbanan där vi hade våra skor och ryggsäckar. Han verkade vilja säga något men vågade inte klämma fram det. Till slut tog han mod till sig och lossade tungans band. Han ansträngde sig för att uttala mitt namn rätt, vände sig med sin nyfikna blick mot mig och frågade:

- Men, varför har du tjejskridskor?

Redan på måndagen gick jag tillbaka med mina skridskor till sportaffären. Utan någon förklaring sade jag till expediten att jag ville byta

dem. Han tittade på skenorna som avslöjade att skorna varit använda men sade inget. Istället köpte jag de värsta hockeyrör som fanns att skåda.

Namdar Nasser, Göteborg

Arbetar hårt för att uppnå handlingsfrihet. Tycker om torkade frukter, nötter och saltgurka.